

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון הרב הקדוש
רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 106 |

פרשת חיי שרה תשפ"ג

שבוע של חיים

מתורתנו בנושא השבוע

פרשת חיי שרה

וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך (כד, יז). וברש"י לפי שראה שעלו המים לקראתה. מרגלא בפומיה של הגר"י הלוי מבריסק לחזור בשם הבית אהרן מקארלין זי"ע, שהקשה דהנה לאחר שאליעזר ראה את גודל הנס שהמים עלו לקראתה, מדוע לא הסתפק במופת המופלא שראה ועמד על דעתו ובחן אותה. ותירץ אדמו"ר הזקן, דאליעזר שהיה נאמן ביתו של אברהם אבינו, שם היו יסודות הבית בנויים על עמודי החסד, רצה לוודא שהיא מצוינת ומיוחדת במדת החסד, כיון שזהו עיקר העיקרים בביתו של אברהם אבינו. ומדה זו לא היה יכול לדעת כי אם על ידי שניסה אותה בבקשו הגמיאיני נא מעט מים.

(עי"פ לב ישראל)

לא אכל עד אמ דברתי (כד, לג). לכך לא רצה אליעזר להפסיק בדברים אחרים רק הדיבורים שמסר לו אברהם, שבדיבורים של אברהם הי' בהם כח שהיה בתואל מוכרח להסכים ולומר מדי' יצא הדבר, ואחר כך כשחזר בדעתו היה מה שהיה, ומחמת שאליעזר הוא ימשק' שהי' דולה ומשקה, הי' יודע הסוד הזה. מה שאין כן גחזי ידוע הוא בכל מקום שהלך בשעה ששלחו אלישע, הוא אומר שהוא הולך להחיות את המי' [-המתים] לא שמר הדיבורים והכניסם במקומו' [-במקומות] אחרים, לכך לא פעל.

(בית אהרן ל, מאמר הלו נמצא כתוב בכתב יד קדושת בעל הבית אהרן מקארלין זי"ע, ויש שם קו על תיבת המי' ועל תיבת במקומו', כידוע דרכו בקודש שלא לכתוב את תי' אחר את מי' או מי'')

ויאמר עבד אברהם אנכי (כד, לד). פעם אחת סיפר לי מורי ורבי הרב החסיד מ' צבי הירש אבד"ק מאסט, ששמע מפה קדוש הרב הצדיק מ' שלמה מקארלין, כי מידתו של אברהם היה שהיה הולך בכל המקומות, וצווח 'אנכי' - היינו שהיה מגלה אלקות [אנכי הי' אלקיך], והודיע לכל שיש אלקי עולם, וזה היה עבודתו כל ימי חייו. נמצא עבדו נאמן ביתו שהיה רגיל לשמוע זאת כל היום, כשבא לאיזה מקום גם כן היה מספר תיכף מזה. וזהו ויאמר עבד אברהם, היינו העבדות של אברהם, הוא 'אנכי', שהוא מגלה אלקותו יתברך בכל מקום.

(עי"פ דבש השדה)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

נסיעה לצדיק - המשך

בשם רש"ק זצוקלה"ה: בעולם העליון שוקלין היערות והשדות שנוסעין בהם אל הצדיק בכף הזכיות. (בית אהרן קמו, א)

עיטורי קודש

הזמן צמודים לקרקע, דבר המעלה משקל רב לכף הזכות.

וכך שח הרה"ק רבי מרדכי שלמה מבויאן זצוק"ל:

"בימי זקני הרה"ק מרוזין זי"ע, כשהרכיבו את מסילת הברזל בסביבת מגוריו, היו חסידים שלא הסכימו לנסוע אליו ברכבת, באמרם כי מנהגם מימים ימימה לעלות אל הצדיק ברגליהם, ושכר הליכה בידם.

"נענה זקני הרה"ק מרוזין זי"ע ואמר: עדיפה היא הנסיעה ברכבת מן ההליכה ברגל. שכן כשהאדם צועד ברגליו הרי הוא מגביה את רגליו מן הארץ בדרך הילוכו. אמנם בנסיעה ברכבת, לאורך כל הדרך נוגעים אופני הרכבת במסילה אשר בארץ..." (בקודש חזיתך).

כיוצא בזה מובא בשם הרה"ק רבי נחום דוב מסאדיגורא זי"ע, שסיים את דברי רבינו ואמר: "לכן יותר טוב לנסוע בעגלה ולא ברגלים, כי עגלה מתגלגל בכל שטח הארץ, בלי הפסק אמה כמו הרגלים" (שם).

מאזני צדק

על אף גודל הזכות של הנסיעה לצדיק, הדברים נסובים על הוספת זכויות ושכר פסיעות, ואין בזה מלפטור מ"עשה טוב" - בקיום המצוות וריבוי זכויות ומעשים טובים. ואין דבר זה פוטר מלשוב בתשובה על כל העוונות.

וכפי המסופר אשר אחד ממקורביו של הרה"ק רבי שלמה מסאדיגורא זי"ע אמר לו, שכבר נסע יותר ממאה פעמים לצדיק ובכל פעם עבר כבדת דרך ארוכה על גבי גשרים ומסילות הברזל, ואם כן, מה בכך שיש בידו איזה עוונות שעשה בחייו, ומה הם נחשבים נגד המשא הזה.

נענה אליו הרה"ק ואמר לו: אתה שואל, מה יתרון יש לך מכך? הלא עבירה אחת כבידה במשקלה יותר ממשקל העולם כולו... (לחזות בנועם - סאדיגורא, גליון ה').

שיטתו של הרה"ק מויטעפסק זצוק"ל

בקובץ בית אהרן וישראל (גליון מג) מועלית השערה, שדברים אלו של רבינו באו בעקבות חילוקי דעות שהיו בין הצדיקים הקדושים באותה עת בענין נסיעה לצדיק.

כידוע, רבינו עקר את מקום מושבו מקארלין אשר באזור פולסיה, לעיר לודמיר אשר בוואהלין. שם בקארלין ובכל האזור כולו נשארו הרבה חסידים נאמנים אשר טלטלו את עצמם כבדת דרך ארוכה עד ללודמיר.

דעתו של הרה"ק רבי מנחם מנדל מויטעפסק זצוק"ל לא היתה נוחה מכך, והזכיר זאת במכתב קדשו בשנת תקמ"ב: "ועצתנו היעוצה שלא ירעישו את העולם במסיע ומריבה לנסוע למקומות רחוקים, לבלות ימיהם בביטול תורה ותפלה, כי הדרך ממעטת את השם וד"ל". ובמכתב שכתב שנה לאחר מכן חוזר על דבריו וכותב: "...וגם זאת אשר כתבנו בשנה דאשתקד שאל יצא איש ממקומו".

אך על כך נענה רבינו שכדאי וכדאי כל טורח הדרך.

וכן מצינו להרה"ק רבי אורי מסטרעליסק זצוק"ל מתלמידי רבינו, שאמר: יש ליסע לצדיק אמת אפילו אלפיים פרסאות ולבטל בהליכתו ובחזירתו מתורה ותפלה, והכל רק בשביל דיבור אחד של אמת אשר ישמע מפי צדיק אמת (אמרי קדוש).

הנסיעה בכלי תחבורה

משהומצאה הרכבת והנסיעה בין עיר לעיר נהפכה לקלה יחסית, היו רבים מהחסידים ואנשי מעשה שמיאנו לוותר על הזכות הגדולה של ההליכה הרגלית, מרוב החביבות לטרחת של מצוה ולמתן שכרה בעולם העליון.

אולם הרה"ק רבי ישראל מרוזין זצוק"ל חידש, שיש אף מן המעלה בנסיעה ברכבת. כי בהליכה רגלית בין פסיעה לפסיעה מדלגים על פיסת ארץ, ואילו בנסיעה ברכבת הרי כל

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

מה יצא הדבר

המשיך ר' מרדכי ואמר: הרבי הקדוש התבטא פעם על יהודי בשם ר' זלמן בזה הלשון: "ר' זלמן אמנם היה 'קאפו', אך היה ממש אדם כשר, ועזר וסייע רבות לכל היהודים..."

השניים המשוחחים לא הבחינו במאן דהו שישב בספסל שלפניהם, והטה אוזניו בערנות רבה כשהוא מאזין לדברים בקשר רב.

כעבור מספר ימים התקשר יהודי לטלפון שבביתו של ר' מרדכי. "שלום ר' מרדכי!" נשמע קול נרגש מעבר לקו. "ברצוני להזמין לכם לשמחת האירוסין של בתי שתחי", שתתקיים מחר בעזרת השם."

הקול היה זר בעליל באוזניו של ר' מרדכי, והוא בירר בעדינות אצל איש שיחו לשמו ולשם משפחתו. מששמע את השם הבטלי מוכה, תמה: "והלא אינני מכירכם כלל וכלל!"

"אספר לכם", פתח אב הכלה והרגש שבקולו הולך וגובר, "היה זה בשלבים המתקדמים של השידוך הנוכחי. כבר עמדנו לסיים בשעה טובה, אלא שאז נודע לי כי זקנו של החתן בשם ר' זלמן, שימש כ'קאפו' בימי השואה. התמלאתי בחשך גדול ולא ידעתי אם להמשיך או לא. אך כל זאת עד לאותה נסיעה באוטובוס... בהשגחה פרטית מופלאה ביותר, שמעתי מפיהם את מה שאמר הרבי מבעלזא על אותו סבא ר' זלמן, ומיד הודעתי שאפשר להתקדם..."

(מפי הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א)

בפרשת השבוע אנו למדים כי כל שידוך הוא בהשגחה מדוקדקת משמים - "מה יצא הדבר" כתיב, ואמרו צדיקים כי על כן נקרא שמו של מעמד סגירת השידוך בשם 'ווארט', על שם הווארט - הדבר, האמור בפרשת חיי שרה ככתיב "מה יצא הדבר".

גם כל הסובב אותנו הכל מן השמים, בחשבון מדויק ומדוקדק, לטובתנו ולמעננו מאת הבורא יתברך הרחום וחונן. ומכאן חיוק גדול לכל המצפים לישועתם להקים את ביתם: אל תיראו, ישועתכם קרובה לבוא בקרוב ממש! ויהי רצון שנזכה כולנו לזיווגים הגונים בעתם ובזמנם ולכל הישועות, אכ"י.

הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל

צינה לילית נשבה בפניו של החסיד רבי מרדכי וועבער. תחנת האוטובוס בה עמד היתה עמוסה באנשים נשים וטף הממתנים ומצפים לאוטובוס, שבושש מלבו.

מדי ערב ניצב ר' מרדכי כאן בתחנה וממתין לאוטובוס הקבוע שיסיענו לעבר בית המדרש, שם מוסר הוא באופן קבוע שיעור בדף היומי עבור יהודים יקרים, השותים בצמא את דבריו ונהנים ממתקנות לשונו והסבריו הבהירים.

אולם למרבה ההפתעה, האוטובוס שבדרך כלל הינו ריק למחצה, הגיע הפעם אל התחנה כשהוא עמוס בנוסעים וכלל לא עצר.

באין ברירה, המתין ר' מרדכי לאוטובוס הבא. אלא שגם האוטובוס הבא, וגם זה שאחריו היו ממש מלאים בנוסעים, והמשיכו בדרכם בלי להעלות אפילו לא נוסע אחד בודד, כשהם מותירים אחריהם שובל סמך של פיה מעורר מפש.

מצחו של ר' מרדכי נחרש קמטי דאגה. למול עיניו הצטיירו דמויותיהם של משתתפי השיעור, הממתנים מסתמא לבואו בחוסר סבלנות. 'מזור ביותר', הרהר ר' מרדכי בליבו, 'ממתי נעשו כל האוטובוסים מלאים כל כך בשעות אלו!?!'

לבסוף הגיע אוטובוס, הרביעי במספר, שהיה למרבה השמחה פנוי ומרווח. ר' מרדכי עלה עליו חיש מהר, והנה לצידו מתיישב אברך צעיר לימים.

בציערותו זכה ר' מרדכי להיות מהמשמשים בקודש אצל הרבי הקדוש ר' אהרן מבעלזא, והאברך הצעיר שהכירו, ביקש לשמוע מפיו עובדות וסיפורים אשר חזה בצל הצדיק הקדוש.

פניו של ר' מרדכי הרצינו, כמו בכל פעם בה עלה על דל שפתיו שמו הטהור של השרף. והוא פתח את פיו ואת אוזרותיו הגנוזים, סיפר וסיפר, כאשר בין היתר הזכיר בדרך אגב את הדברים הבאים:

בימי מלחמת העולם השנייה, מינו הנאצים במחנות העבודה יהודים שיהיו אחראים על אחיהם, מה שהיה נקרא בשם 'קאפו'. רבים מהם היו אנשים קלי דעת שרצו למצוא חן בעיני הרשעים, ועל כן היו מלשינים בכל עת על אחיהם היהודים. כמו כן חלקם היו רודפים ומכים את אחיהם באכזריות נוראה. כך קנו להם כל אלו ששימשו בתפקיד 'קאפו' שם רע לדיראון עולם.

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

ילדי רבנו שלמה

חידת השבוע

חידה: האם היו לרבי שלמה שתי פרות?
הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחגיג לקו לודמיר 02-3011122, להכנס לשלוחת הילדים - שלוחה מספר 0, ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגורל זכות רכישת ספרים. את התשובה יש לשלוח עד יום ראשון פרשת תולדות. הזוכים בהגרלה לפרשת וירא: משפחת ריימן, בית שמש.

אוצרות ומשגים

החליט היהודי בלבד, כי מה טוב ומה ראוי ש'בוא ויקנה מדי יום חלב מרבי שלמה. הרי זו מצוה גדולה לקנות מתלמיד חכם ובכך לפרנסו.

למחרת בבקר התיצב האי ש בפתח ביתו של הרבי, ובקש מאת הרבנית הצדקנית: "האם אוכל לקנות חלב טרי מתנובת הפרות שברשותכם?"

התפלאה הרבנית וגם תמהה: "חלב? מאין לי חלב? ועל אלו פרות הנך מדבר? מעולם לא היו לנו פרות!"

מהר היהודי לבית המדרש, ופנה מיד למקומו של רבנו כשהוא נועק:

"למה רמיתני! מדוע לרקי אמר לי כבודו כי יש לו שתי פרות?"

חנך רבי שלמה הצדיק ואמר: "חלילה לי מלשקר. אבל זאת האמת לאמתה: כל חיותי היא רק משגי 'קוהעין' - שתי פעמים המלה 'כיי'. האחד - 'כי בו ישמח לבנו', והשני - 'כי בשם קדשו בטחנו'... שמח אני בבורא יתברך החמון, ובטח בו בכל לבי, ובזאת אני זוכה לפרנסתי..."

מיד לאחר נשואיו, ישב רבי שלמה הצדיק בבית המדרש מבקר ועד ערב, ועסק ללא הרף בעבודת התפלה הנשגבה שלו ובלמוד התורה בהתמדה רבה. כך ישב כל העת בבית הכנסת ללא שום מקור עזרה ותמיכה, סמוך ובטוח בלבד רק על ה' יתברך שישון ויכלכל אותו ואת בני משפחתו כדי צרכם ומחסורם.

אחד מבאי בית המדרש, שהתבונן בכל הליכותיו, תמה בלבד עד מאוד: 'מהיכן מפרנס אברך זה את משתתיו וילדייו???' ובבקר אחד נגש לרבי שלמה ושטח בפניו מפרשות את תמיהתו: "מהיכן אתה חיי מנין לך מזון ומחיה לבני ביתך?"

נשא רבנו שלמה את שתי עיניו הטהורות מן הגמרא שלפניו, והשיב ליהודי: "איך האב צווי קיהעין" - יש לי שתי פרות.

השואל הביק, שיש לרבנו בביתו שתי פרות המספקות חלב, כי קיה' בשפת האידיש פרושו פרה. 'אה אה', המהם היהודי לעצמו. 'קעת הכל מובן, שתי הפרות הן אלו המאפשרות לרבי שלמה להתקיים ולחיות..."

פעילות מבורכת

גם בימים אלה, תחת הדי נפשם בשתיה חמה ובמיני המלחמה הארוכה כל כך, מזונות. גם מקוה הטהרה עושים יהודים יקרים מכל זמין עבור המבקרים וכך העולם את דרכם לציוני העולם הצדיקים בחבל אוקראינה רבינו.

ופולין. רבים עושים את לבירורים, ליצירת קשר דרכם למחוז חפצם עם תחנת עזירה בלודמיר, ולכל נושא אחר, ניתן לפנות למספר טלפון: 02-5435660. כאשר פעילי 'בית רבינו' בלודמיר זוכים להשיב את ברוכים הבאים!

השתנה ומיני תרומה המוכנים לכל באי בית ה'